

LEVAK

ruke s nevericom dodiruju svoje više izrastanje. lica su mrkla i bela, lica miju čisto prisustvo na izvoru svitanja. pletena košarica se skotrljala sa stola i jabuke se prosuše među decu. o radosti i trčanja. ali nema više dece koja jedu voće. nema više selica sposobnih za let. kao teški koren plete se ovo tupo zasićenje. raširenih ruku i sputanih tela stalno tražimo više. plamen smo sveće koji samog sebe jede. tamo su umorne oči, tamo su i slasti prepuštene sebi. dajte nam hrpu pruča da je polomimo, dajte nam čun koji plovi u druge vode. dajte reku što je siva granica bivstva. u rojevima vidim ptice s druge strane. u košnjicama iznad zemlje kuću. rojevi, rojevi zujanja lasta. tvrde su granice njenih kuća. i tamo je dakle kora. i tamo je kao i ovde skamenjeno sve. prostreli pogledom sivilo, premetni se na peru preko sveta. tamo su i usne neprolazne. tamo su noći zasićene počelom. evo je otvorena šaka. evo je žena, sapeta u mrtvačke uvijače. nosi kazaljke u jednoj i zaborav u drugoj ruci. i ptice, opet ptice, za njome hode. ptice joj nose odoru i svojom pesmom najvljuju dolazak noći. slavuji, drozdovi, šta li. ptice *naše* duše. pesnik je rekao: *Klage*¹. i duboki levak usisava sve davanje ovog sveta. duboki levak pije svaku svetlost.

LEDENE SANTE

sve što se desilo bilo je neophodno:
kiša je padala za zrno.
kost je slomljena da bi smo naučili šta je u srži.
grom je palio vatru u šumi da bi ptice o tome pevale.
ionako su karte podeljene tako
da na kraju izgubimo sve
ma kako igrali.
vabili smo vukove svojom krvlju i pisali stihove
na poledini poštanskih koverata.
sada je to sasvim normalna stvar.
sada su sva naša ludila samo rubovi ledenih santi
koje su plutale po morima naših ravnodušnosti.
ćutalo se da se kaže: bio sam
onda kada to više nisam bio.

---

¹ Iz Rilkeovih *Elegija*

LOV

jesen je daleko. sa neba nadiru vetar i gromovi. rascepljenost se prosipa iz razdaljine i u vrtlozima raznosi sve što je preslabo vezano za stablo i koren. evo: pred nama prolaze četiri lista...

ali i sve preteško i preobilno otpada. i slova su razbacana po belini. sunce se raspalo u kriškama i stvari ga primaju rado i požudno. gladan vazduh guta električne naboje munja. u sveto grlo nagnuo je ceo kosmos da nađe svoje mesto:

ptica među zvezde. na gradove ulice. i mostovi preko reke. obale svuda po granicama. i tragovi za onima što su prodrli u nepoznato. tamo gde još ima gozbe i gde grožđe nije voće već brat sovinim jatima. tamo gde se *kikeon* još ispija i muti, gde poneki venac ovenčava čista čela nad svetlim očima.

i grad prekriven senkama i tvrđava sa druge strane reke – dosežu mir u svome pravilnom sledu u vremenu. ovde se ljudi šetaju puni vazduha. tamo pristižu na prstima mrtvih. tamo pristižu čudni delovi tela, u buketima, bogato raspoređeni.

i čuje se tad kao da slepi miševi love insekte u pećinama.

SILAZAK

trčala je. bila je vatrena strela što sipa korake ispred sebe
raspolučena staza pred njom se otvarala
kao sunce ranjeno.

trava je rasla plodovi su nicali
za njenom se figurom povijalo nešto od kosmosa
nešto od neba zvezdanog.

trčala je. čvrstih slabina. spartanka.
stisnutih usana u pesmi tela.

ptice su pile njenu krv. duboko među ostrvima
brodovi su tada napajali jedra.
hermes je lebdeo daleko iznad nje
noseći u rukama *moli*, možda za odiseja
ili leopolda. ja sam se pak prenosio sav u prašinu
prenosio sam se u zanos plamena
u čiopu. još uvek polubudan. još uvek
spreman da zakoračim i poletim u istom dahu.
daleko sam bio i to je bilo dobro,
jer tamo je vejao sneg,
i ona je bila sa voćem razdeljena.